

РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

ВИСШ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ

ул. „Цар Калоян” № 1-а, 1000 София, тел. 986-28-61, 987-55-13,
факс 987-65-14, [e-mail: arch@vas.bg](mailto:arch@vas.bg)

Изх. № 381

Дата: 06.06.2023 г.

ДО
КОМИСИЯТА
ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ КЪМ
НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ НА РБ

СТ А Н О В И Щ Е

ОТ
ВИСШИЯ АДВОКАТСКИ СЪВЕТ,
представяван от председателя –
адв. д-р Ивайло Дерменджиев

Относно:

ОБЩ ЗАКОНОПРОЕКТ на приетите на 19.05.2023 г. на първо гласуване законопроект за изменение и допълнение на Наказателния кодекс № 49-302-01-02, внесен от Министерски съвет на 13.04.2023 г., № 49-354-01-3, внесен от група народни представители на 19.04.2023 г., № 49-354-01-4, внесен от група народни представители на 19.04.2023 г., № 49-302-01-25, внесен от Министерски съвет на 24.04.2023 г., № 49-354-01-12, внесен от група народни представители на 26.04.2023 г. и № 49-354-01-21 внесен от група народни представители на 03.05.2023 г. и № 49-354-01, внесен от група народни представители на 05.05.2023 г.

УВАЖАЕМИ ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОМИСИЯТА ПО ПРАВНИ ВЪПРОСИ,

Във връзка с предоставената ни възможност, Висшият адвокатски съвет изразява следната позиция по законопроекта за изменение и

допълнение на Наказателния кодекс (НК), като за улеснение ще следваме номерацията на параграфите от законопроекта:

Пар. 1.

Висшият адвокатски съвет не подкрепя предложението.

Съображения:

Предлага се създаването на нова ал. 3 в чл. 12 НК, като се уреждат нови хипотези, презумиращи законово непревишаване пределите на неизбежната отбрана и то независимо от характера и опасността на нападението. Предлаганото законодателно изменение позволява защита с действия, вредите от които могат да надхвърлят необходимото за отблъскване на нападението и е в противоречие с принципа за съразмерност на защитата и нападението, тъй като се дава възможност за отблъскване чрез убийство на всяко нападение, „отличаващо се с насилие, опасно за живота“, независимо от неговата интензивност или степен на опасност. По този начин отпадат гаранциите на провъзгласеното в чл. 28 от Конституцията на Република България право на живот.

Разпоредбата на чл. 12, ал. 3 от законопроекта не дефинира достатъчно ясно и пълно характера и интензивността на опасността, не държи сметка за степента на вероятност от увреждането, нито за средствата на защита и възможността за отблъскване на нападението.

Според мотивите към законопроекта, предложението цели да даде по-голяма защита на населението от престъпни посегателства, като „изключи необходимостта от извършване на обоснована цялостна преценка за характера и интензивността на нападението, отчитайки всички обективни и субективни критерии на нападението и нападателя“ и възможностите за защита, без да причиняват вреди по-големи от избегнатите. Ако предложението бъде възприето, то всяко нападателно лице ще има безконтролна възможност винаги да лиши от живот нападателя, независимо от средствата на нападението, неговата интензивност, независимо от възможностите на лицето за самозащита. Предлаганото разрешение е в противоречие със същността на неизбежната отбрана. Тя затова е дефинирана от законодателя като неизбежна, защото цели да бъдат причинени на нападателя минимум вреди-тези, които са необходими за прекратяване и отблъскване на нападението. Неизбежната отбрана винаги изисква съпоставяне на застрашените от нападението с увредените при отблъскването му интереси (блага). Затова е допустимо отблъскване на нападението не на всяка цена, а когато тя не е явно несъответна и не надхвърля явно, значително и несъмнено тази на защитавания интерес. Тези преценки следва да бъдат извършвани във всеки конкретен случай, съобразно спецификата на казус. Това разбира се е въпрос на правоприлагане.

Нещо повече - с разпоредбата се дава възможност и право на лицето, което само е застрашено от насилие, опасно за живота му, да лиши от живот създалия опасността, т.е. без да е ясно дефинирана тази хипотеза. Не е ясно

и защо се предлага това изменение с оглед съществуващата непротиворечива практика по прилагането на института на неизбежната отбрана.

Пар. 2.

Висшият адвокатски съвет не подкрепя предложението.

Съображения:

С пар. 2 се предлага създаване на ново наказание „временно принудително отнемане на МПС за определено време“.

Предвидената нова наказателна санкция е в противоречие с основните положения за ангажиране наказателна отговорност и целите, които преследва налагането на едно наказание.

Уредбата е неясна, вкл. и като санкционни последици. Законопроектът не определя случаите, в които ще се налага това наказание, срокът на санкцията, начинът на отнемане, органите които ще изпълняват наказанието, мястото и начинът на изпълнение на наказанието и т.н. С разпоредбата се дава възможност за временно отнемане на МПС, независимо дали то е собственост на извършителя на престъплението. Такава санкция е в противоречие с принципа, че наказателната отговорност е лична, от друга страна се дава възможност за неоправдано ограничаване на чужда правна сфера и то без правни възможности и гаранции за защита правата на засегнатото лице.

По своя характер тази „санкция“ представлява принудителна административна мярка (ПAM), чието налагане се извършва по друг процесуален ред. Такава ПAM има превантивен характер, насочена е към предотвратяване и преустановяване на административните нарушения по транспорта, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от ползването на МПС от водачи след употреба на алкохол или наркотични вещества (вж. чл. 171 ЗДВП). Същата има превантивен характер и цели да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. Тя обаче не е административно наказание. ПAM има самостоятелни правни последици, различни от административния акт, с който се установява нарушението и се налага административно наказание. Затова на още по-силно основание е крайно неуместно да се прави опит такава мярка да се включва в системата от наказания по Наказателния кодекс.

По вече изложените аргументи Висшият адвокатски съвет не подкрепя предложението по пар. 50, вариант 2 и пар. 51, пар. 53, пар. 54 и пар. 55.

Тук е мястото да се отбележи, че в пар. 50, вар. 2, пар. 51, пар. 53, пар. 54 и пар. 55 се предвижда налагане на санкция „спиране от движение на МПС“, каквато санкция не е включена в системата от наказанията по чл. 37 НК.

Пар. 4.

Висшият адвокатски съвет не подкрепя предложението.

Съображения:

Разпоредбата на чл. 93, т. 9 НК е в „общата част“ на НК и дефинира понятието „маловажен случай“. Затова и тя винаги е намирала приложение по отношение на различни състави на маловажни случаи на престъпления от особената част, без оглед на родовия обект на защита.

Предложението е немотивирано, води до изкуствено завишаване на обществената опасност на деяния против собствеността, които са маловажни и предполагат значително по-ниска степен на наказателна репресия от обичайните случаи. Предложението е в противоречие с преследваната цел и не само няма да доведе до „по-ефективна и по- всеобхватна наказуемост и постигане на превантивен ефект“, а напротив ще доведе до изкривяване на наказателната практика, като ще бъдат санкционирани по-тежко случаи с незначителна обществена опасност. Заличаването на границата между посегателствата срещу собствеността при маловажен случай с обичайните не може да бъде легитимна цел.

Затова считаме за неуместно определителната норма за маловажен случай по чл. 93, т. 9 на НК да бъде изключена при престъпленията против собствеността.

Предложението за създаване на нова т. 32 в чл. 93 НК (относно определителната норма на „граница на платното за движение“) е израз на неправилна законодателна техника. Съставите на престъпления по транспорта (чл. 342, 343, 343а, 343б и др.) са бланкетни. Тяхното приложение най-често е свързано с нарушение на норми на Закона за движението по пътищата където това понятие има легална дефиниция - пар. 6, т. 4 на Допълнителните разпоредби на ЗДВП и не се налага то да бъде преповтаряно и в наказателния закон. Такава потребност би имало само, ако се налага понятието да бъде предефинирано във връзка с правоприлагането по наказателния закон или ако липсваше определителна норма в материалния закон.

Пар. 47-48.

Висшият адвокатски съвет категорично се противопоставя на предложенията.

Съображения:

До голяма степен предложенията преповтарят съдържанието (вкл. и мотивите) на законопроект за изменение на наказателния кодекс вх. №054-01-33 от 24. 04. 2020г. които предложения за промени на разпоредбата на чл. 343, ал. 1, б. „в“ и ал. 3, б. „а“ и б. „б“ НК не бяха приети от четиридесет и четвъртото народно събрание, както и предложенията на законопроект за изменение на НК рег. № 954-01-19/29. 03. 2019г., които също не бяха приети.

Предлага се поредно драстично увеличаване размерите на предвидените наказания „лишаване от свобода“ (както на минимумите, така и на максимумата на санкцията) за този вид престъпления по транспорта. Вносителите считат, че със законодателните промени ще се постигне

превантивен ефект, „по-голяма адекватност на наказанието спрямо резултата от деянието и обществената му опасност. Завишаването на наказателната репресия щяла да способства за намаляване броя на пътните инциденти, а в още по-голяма степен да намали броя на жертвите по пътищата, както и на пострадалите от такива произшествия. Промяната целяла да доведе до засилване на превенцията и до „постановяването на ефективни осъдителни присъди за лицата, занимаващи се с този род престъпления“.

Висшият адвокатски съвет изразява категоричното си несъгласие с предлаганото законодателно изменение. То не е продиктувано от обективна обществена потребност от промяна в наказателноправната регулация в сферата на престъпленията по транспорта, а отразява личното виждане на вносителите за превенция при този вид деяния. Същото не само няма да доведе до реално снижаване на престъпността, а ако се превърне в закон, ефектът по скоро ще бъде обратен на целта, която си поставя.

Предлаганите законови промени в чл. 342, чл. 343 НК не е резултат на реален и обективен анализ на проблемите, свързани с транспортната безопасност, на съобразяване със статистическа информация и данните от МВР (които сочат на намален брой на пътните инциденти и намален брой на жертвите при пътнотранспортни произшествия през последните близо седем години), на анализ на съдебната практика от правоприлагането при престъпления по транспорта, нито на извършена последваща оценка за въздействие след извършените през 2015г. законодателни изменения на разпоредбата на чл. 343, ал. 3 НК, с които драстично бяха увеличени санкциите при транспортните престъпления. Позоваването на непредставителна информация относно „зачестилите случаи на управление на МПС след употреба на алкохол или наркотични вещества или техни аналози или без правоспособност“ не е съпроводена с анализ на причините (напр. дали завишението не е резултат на увеличеният брой проверки на водачите след приемането на Наредба № 1/2017 г. за реда за установяване на концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или на техни аналози), не очертава трайна, още по-малко устойчива тенденция към завишаване на този вид престъпност, нито анализ на резултатите и ефективността на други законодателни мерки, въведени през последните няколко години (извън наказателната репресия), на последиците от законодателните промени в чл. 171 ЗДП, включително налаганите административни санкции по реда на ЗАНН, също насочени към превенция на тези деяния.

Според данните на Пътна полиция през 2017 г. водачи след употреба на алкохол или наркотици са причинили 1.7% от всички тежки пътни инциденти, а през 2018 г. 1%, а загиналите са общо 6 души. Значително по-голям е броят на загиналите в резултат на неправилна маневра. Общият брой на тежките пътни инциденти през 2018 г. е 6254, броят на загиналите при ПТП през 2018 г. е 583, а на тежко пострадалите 7990.

Според данните на Пътна полиция през 2019 г. водачи след употреба на алкохол или наркотици са причинили 1.24% от всички тежки пътни инциденти, причинените ПТП след употреба на алкохол са 78, загиналите общо 7 души, а ранените 107. Причинените ПТП след употреба на наркотични вещества са 4, с 1 загинал и 6 ранени. Драстично по-голям е броят на загиналите в резултат на неправилна маневра, неспазване на предимство, изпреварване и др. Общият брой на тежките пътни инциденти през 2019 г. е 6730, броят на загиналите при ПТП през 2019 г. е 628, а на пострадалите 8499.

Не предлагаме на вниманието ви статистическа информация за 2020 г. и считаме същата за непредставителна, предвид въведените ограниченията в придвижването с оглед пандемията от COVID-19.

Според данните на Пътна полиция през 2021 г. загиналите при пътни инциденти, причинени от водачи на МПС след употреба на алкохол са общо 3 души, а на ранените 74, причинените ПТП след употреба на наркотични вещества са 9, с 2 загинали и 11 ранени. Драстично по-голям е броят на загиналите в резултат на неправилна маневра, неспазване на предимство, изпреварване и др. Общият брой на тежките пътни инциденти през 2021 г. е 6080, броят на загиналите при ПТП през 2021 г. е 561, а на пострадалите 7609.

Според данните на Пътна полиция през 2022 г. загиналите при пътни инциденти, причинени от водачи на МПС след употреба на алкохол са общо 7 души, на ранените 97, причинените ПТП след употреба на наркотични вещества са 18, с 2 загинали и 20 ранени. Драстично по-голям е броят на загиналите в резултат на неправилна маневра, неспазване на предимство, изпреварване и несъблюдаване на други правила за движение по пътищата. Общият брой на тежките пътни инциденти през 2022 г. е 6603, броят на загиналите при ПТП през 2022 г. е общо 531, а на пострадалите 8422.

На база анализ на статистическа информация Министерът на правосъдието още през 2020 г. информира обществеността, че налагането на принудителната административна мярка, свързана с едногодишното отнемане на регистрацията на МПС (при констатирано управление на МПС след употреба на алкохол или наркотици (на основание чл. 171 ЗДП-бел. наша) е намалило този вид деяния с хиляда (на годишна база-бел. наша), ако през 2018 г. са били образувани 3271 досъдебни производства срещу водачи шофирали след употреба на забранени наркотични вещества, то техният брой през 2019 г. е 2310.

Цитираната статистическа информация сочи, че няма сериозен ръст на тежките пътни инциденти, че има трайна тенденция на спад на ПТП, причинили смъртен резултат, броят на загиналите при ПТП, причинени от водачи след употреба на алкохол и наркотични вещества остава непроменен в годините.

Висшият адвокатски съвет вече е имал повод да отбележи (по повод законопроект за изменение на НК рег. № 954-01-19/29. 03. 2019г. и законопроект за изменение и допълнение на НК вх. №054-01-33/24. 04. 2020г., съдържащи аналогични на предлаганите законодателни изменения, че

изкуственото завишаване на наказателната репресия спрямо извършителите на транспортни престъпления, не е от естество да способства намаляване на броя на пътните инциденти, а още по-малко да намали жертвите по пътищата. Смъртният резултат при пътнотранспортно произшествие и наказването на извършителя, при установена негова вина е крайното и най тежкото проявление на неправилна дейност по транспорта и несъобразяване с установените правила. За пореден път се налага да припомним, че решението за допълнително завишаване на репресията по Наказателния кодекс при престъпленията по транспорта, следва да е последната стъпка от поредицата от мерки, които следва да започнат на първо място от завишаване изискванията при придобиването на правоспособност като водач на МПС, завишаване на текущия административен контрола, дейността на съответните служби в МВР, адекватното и своевременно наказване на административните нарушения и редица други. Необходим е задълбочен анализ на статистическите данни, ефекта от правоприлагането и натрупания опит, в това число и международен, разбира се на резултатите от превантивната дейност на пътна полиция при МВР, включително анализ и информизиране на обществото относно конкретните причини за настъпилите инциденти - превишение на скорост, техническа неизправност на МПС, несъобразяване с фактори за безопасност, липса на правоспособност, не добро стопанисване на пътищата, липсата на маркировка, употреба на алкохол, употреба на наркотици, нарушения допуснати от пешеходци, както и на административно-наказателната дейност.

Безспорно доказано е от криминологичната наука, че завишаването на наказателната репресия и налагането на непосилно тежки наказания за определен тип деяния, не само че не допринася за намаляване на техния брой, а в някои случаи води до тяхното увеличаване. На тази опасност отново се акцентира и в концепцията за нова наказателна политика 2020-2025г.

Предложението е поредната илюстрация за неправилна законодателна практика като рефлексия по повод конкретно престъпно посегателство, макар и фрапиращо. Постоянните и най-вече прибързаните нормативни промени засилват неефективността на наказателноправната уредба и затрудняват възможността за цялостна и качествена оценка на въздействието. Измененията в наказателното законодателство следва да се извършват след внимателно и задълбочено изследване на идентифицираните проблеми, основано на статистически данни и анализи от специалисти. Такива отсъстват в законопроекта.

Предлаганите значително по-високи като минимум и максимум размери на наказанието лишаване от свобода при тези деяния, ще направи невъзможно прилагане института на условното осъждане, ще лиши съда от реална възможност да индивидуализира наказанието и начина на неговото изтърпяване, съобразно конкретната обществена опасност на деянието и дееца, подбудите за неговото извършване и другите смекчаващи и

отегчаващи отговорността обстоятелства, вкл. дали и доколко целите на наказанието могат да бъдат постигнати чрез условно осъждане на дееца. На практика съдът ще бъде принуден да постановява само ефективни присъди лишаване от свобода. Измененията в един наказателен закон не може да не е съобразено с изискванията на общата част на Наказателния кодекс и да преследва нелегитимна цел – всички извършители на деяния по квалифицираните състави на чл. 342 и чл. 343, ал. 3 НК, независимо от конкретната тежест на извършеното деяние и неговата обществена опасност, респ. от данните за личността на извършителя, наличието или липсата на основания за смекчаване на наказателната отговорност, да получат ефективни присъди и то за непредпазливо деяние.

По повод аналогични законодателни предложения (законопроект вх. рег. № 954-01-1929. 03. 2019г. и вх. №054-01-33 от 24. 04. 2020г.) Висшият адвокатски съвет вече е имал повод да се противопостави на опитите за завишаване на наказателна репресия, която води до заличаване на границата при наказуемост при непредпазливи и умишлени деяния (при смърт и телесни увреждания). Недопустимо е за деяния, при които тежкият противоправен резултат (смърт и телесни увреждания) е бил допуснат по непредпазливост, независимо от укоримостта на състоянието, в което се е намирал извършителят, да бъдат налагани наказания равни или поне близки по размер с тези предвидени за тежки умишлени престъпления, като например убийство (чл. 115 НК) или други посегателства върху личността, вкл. деянията по чл. 342 НК. Не считаме, че непредпазливите деяния, наказуеми по чл. 343, ал. 3 НК са обществено по-укорими от други непредпазливи деяния - например тези по чл. 123, ал. 3 НК(професионалната непредпазливост) и не налагат предлаганата от вносителите драстично по-висока законодателна санкция. Такива експерименти винаги са деформирали наказателната политика до степен, че са налагали неотложни нови законодателни изменения, които да възстановят нарушения баланс. Излишно е да припомним неударните законодателни изменения на чл. 354а НК от 2004г. (д.в.бр. 26/2004г.), наложило приемането в условията на спешност на закон за амнистия и законодателна промяна.

Прилагането на закон с неоправдано висока санкционна тежест и репресия ще доведе в голяма част от случаите до несправедливи наказания (налагане на несъответно на престъплението наказание) или в търсене на компромисни варианти при правоприлагането за преодоляване на дисбалансите в законодателството чрез изкуствено адаптиране на норми от Общата част на Наказателния кодекс (напр. прилагането на чл. 55 НК) с цел спазване на принципите на пропорционалност и справедливост.

Предлаганото изменение не само няма да повиши ефективността на наказателната политика, нито общественото доверие към наказателното правосъдие, а на практика ще доведе до обратен ефект. Специално внимание

на този проблем е отделено в концепцията на нова наказателна политика, с която вносителите не са се съобразили.

Законодателната промяна ще наруши и един от основните принципи на съразмерност на наказанията, ще доведе до нарушаване на баланса близките по степен на обществена опасност прояви да се третира по сходен начин (напр. с наказуемостта на деянията по чл. 123 НК.).

В мотивите към законопроекта отсъства аргументация кое налага увеличаване санкциите по основния състав на чл. 343, ал. 1, б. „в“ НК или при другите хипотези на квалифицирания състав на чл. 342 и чл. 343, ал. 3 НК (извън случаите на деяния под въздействие на алкохол или след употреба на наркотици).

Законопроектът не държи сметка и за обстоятелството, че ако при употребата на алкохол по научен път са утвърдени показатели, водещи до повлияване на водача по начин, които се приема, че го правят опасен при управление на МПС, то такива научни проучвания до момента не са извършвани за конкретното въздействия на наркотичните вещества и техните аналози, нито са утвърдени показатели, които да водят до извод за съставомерно поведение от страна на дееца, при управление на МПС. Липсата на признак от обективната страна на състава на престъплението, както по чл. 343б, ал. 3 НК, така и по чл. 343, ал. 3 НК, който да оправдава реализирането на наказателната отговорност при управление на МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози в едни случаи води до неоправдана наказателна репресия (а в случая се иска нейното допълнително завишаване), а в други до невъзможност за реализиране на такава отговорност от лица, които реално са извършили това престъпление. Този проблем е дал основание на Наказателната колегия на Върховния касационен съд в свое становище по проекта за Закон за изменение и допълнение на Наказателния кодекс вх. № 954-01-88, внесен от група народни представители на 18. 12. 2019г., да предложи изменението на разпоредбата на чл. 343б, ал. 3 НК (след думата аналози да се добави израза „установен по надлежния ред“) да бъде отложено. Върховните съдии са очертали необходимостта от комплексен подход в правната регламентация на проблема, основан на експертен анализ. До решаването на този въпрос и анализ на правоприлагането след изменението на наказателния закон, ще бъде прибързано и напълно неоправдано да се поставя въпросът за завишаване на наказателната репресия спрямо водачи, причинили съставомерни последици „след употреба на наркотични вещества или техни аналози“ при положение, че не е утвърден количествен или качествен критерий за установяване повлияването на водача от тях.

Допълнителен аргумент в подкрепа на изложеното е тежкото фактическо положение на местата за лишаване от свобода на територията на Република България, в това число и от гледна точка на капацитет.

Неоправдано е същите да бъдат „запълвани“ с лица, осъдени за деяния, чиято обществена опасност не налага на всяка цена цялата тежест на наказателната репресия. След като целта на вносителите е задължително ефективно осъждане на всички извършители на престъпления по транспорта, осъществили престъпление по чл. 343, ал. 3 НК, то следваше да бъде извършен анализ, какви са очакваните резултати и доколко държавата е в състояние „да отговори на това предизвикателство“. Със сигурност обаче това изключва верността на анализа на разходите и ползите в предварителната оценка на въздействието към ЗИД на НК, че няма да има необходимост от публични разходи за реализиране на законодателната инициатива.

Действително, следва да бъде намерен начин за намаляване броя на лицата, които управляват моторни превозни средства под влиянието на алкохол, наркотици или други упойващи вещества, но това не следва да става за сметка на неоправдано, с оглед тежестта и характера на деянието, завишаване на предвидените в закона наказания. Законодателната дейност следва да се съобразява с извършени предварителни, текущи и последващи оценки за въздействие, социално-икономическата и медицинска страна на този проблем, детайлно познаване и анализ на съдебната практика. Подходът към определяне на интензитета на наказателната репресия изисква съобразяване с реалните факти и постиженията на криминологичната наука. Всякакви опити за прибързани законодателни изменения по повод конкретен житейски казус винаги е непродуктивно и не води да адекватно обслужване на обществения интерес.

Относно предложението формулирано в пар. 47 вариант 1, свързано с включване на нови случаи на квалифициран състав на престъплението. След като деянието по транспорта по чл. 342, ал. 3 НК е умишлено, т.е. деецът съзнава общественноопасния характер на деянието и цели постигането на резултата, то включването на случаи когато то е осъществено и след употреба на алкохол, наркотици, превишена скорост над 50 км.ч. или от неспособен водач е напълно неуместно. Тези случаи следва да бъдат отчетени от съда при индивидуализация на наказанието в процеса на правоприлагането.

За предвиденото отнемане на МПС и въздухоплавателно средство независимо чия собственост е (пар. 47, вариант 1, създаването на ал. 5, на чл. 342 НК и по пар. 48, свързан с изменение на чл. 343, чрез създаване на нова алинея 5 и по пар. 50). Санкцията е непропорционална, нарушава основни конституционни права на гражданите и предложението следва да бъде отхвърлено.

Относно предложението по пар. 48, т. 2 свързано със създаване на нови квалифицирани случаи на престъпления по чл. 343, ал. 3 НК когато деянието е осъществено „извън границите на платното за движение, банкетите островите за безопасност“. Не става ясно защо вносителите на законопроекта

считат, че когато пътен инцидент бъде реализиран извън платното за движение е по-тежко укорим, деянието е с по-висока обществена опасност, от случаите ако е причинен на платното за движение. По-тежката наказуемост на деянието следва да се извежда от резултата или по-високата обществена опасност на дееца, а не от мястото където е причинен пътен инцидент.

Нормите на ЗДвП създават редица забрани и ограничения, както за водачите, така и за другите участници в движението. Разбирането все повече нарушения на конкретни норми на материалния закон (ЗДвП) да бъдат изведени като квалифициращи обстоятелства в състава на престъпленията по транспорта, считаме за погрешно. Няма нарушения на правила, свързани с безопасността на движението, на които законодателят да е отдал приоритет. Нарушенията на всяко от тях, може да доведе до пътен инцидент и тежки последици. Не считаме, че нарушения при преминаването на кръстовище, регулирано със светофарна уредба на забранителен сигнал, на правилата за предимство, извършването на неправилна маневра, довели до същия резултат, да са с по-ниска степен на укоримост.

Пар. 50.

Висшият адвокатски съвет категорично се противопоставя на изменението.

Прави се опит за криминализиране случаите на повторен отказ от проба за алкохол и наркотици. Обществената опасност на деянието по чл. 343б НК се извежда от доказаната, по предвидения от закона ред, употреба на алкохол и наркотични вещества. Вносителите на законопроекта предпоставят, че отказът на водача е продиктуван от нежеланието му да бъде установена употребата на алкохол или наркотици, т.е. презумптивно приемат за доказана употребата на алкохол и наркотици от страна на водача. Извод за извършено престъпление не може да се основава на презумпция или законова фикция.

Пар. 52. Предложенията са вътрешно противоречиви и неясни. Изразът „независимо от прилагането на разпоредбата на чл. 55, ал. 3“ следва да отпадне.

В заключение следва се отбележи, че са нарушени принципите на обоснованост и съгласуваност по чл. 26, ал. 1 ЗНА и изискванията на чл. 28, ал. 2 ЗНА.

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА ВИСШИЯ
АДВОКАТСКИ СЪВЕТ: /п/

АДВ. Д-Р ИВАЙЛО ДЕРМЕНДЖИЕВ